

JUSTICIA SOCIAL

Núm. 100 - Any III - Epoca III

Barcelona, 3 de Juny de 1933

Número solt, 15, Cts.

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

Abans que sigui massa tard

Desarmem la reacció!

Segueixen les reunions de propietaris rurals. Vilafranca, Manresa i Igualada iniciaren el moviment de revolta. Ha seguit ara Vendrell. I és propòsit conegut portar-la a Barcelona.

En l'assemblea de Vendrell un propietari digué que era arribada l'hora d'assaltar la Generalitat, violentament, i matar a trets a tots els que la dirigeixen, començant per Francesc Macià, capità de bandolers.

Els individus que així parlen i amenacen, són, tots ells, sometentistes. Compten amb armes, ells i els seus amics. Estan disciplinats per la tradició i les lleis del Sometent. Estan comanats per monàrquics impenitents i en contacte constant amb els conspiradors subvencionats per Fontainebleau.

Què espera l'Esquerra?

Fa ja vint dies que solemnement es comprometé a dissoldre el sometent i a desarmar els sometentistes. S'hi comprometé, en el Parlament, en nom de la majoria i responent a paraules enèrgiques de la minoria socialista, el diputat Casanoves. Per què no es porta a la realitat aquesta promesa?

Què succeeix?

S'hi oposa el govern?

El govern conservador d'una majoria teòricament esquerrana i filla autèntica d'una revolució, ¿no renuncia a la «conlllevància»?

Cal definir-se.

S'ha preguntat en el Parlament, pel company Comorera, si estem condemnats a oír paraules ultrarrevolucionàries i veure gestos ultrarrevolucionaris, per a arribar a solucions conservadores. ¿No podrem sortir d'aquest interrogant?

Desarmem la reacció, ara que pot fer-se senzillament i sense cost de sang, i abans de que ella ens desfaci a nosaltres o ens imposi el deure cru de la guerra civil.

Tota vacil·lació serà criminal, un atemptat a la pau de la República i de l'Autonomia.

Exigim a l'Esquerra Republicana de Catalunya el compliment de la seva paraula!

Es compleixen les lleis laiques?

els principis del laïcisme

El laïcisme, esdevingut legal a tot Espanya d'ençà que la República ha votat la Constitució, representa el mínim de les aspiracions que pot exigir tot home que pertanyi a un partit de classe.

De fet, no representa més que la inhibició dels organismes oficials davant dels problemes de consciència.

Per l'Estat, la inhibició suposa respecte absolut a totes les maneres de pensar dels seus individus.

Així, tots els ciutadans, amb les lleis laiques de la República, haurien d'haver d'estar en un mateix pla moral i legal, sense haver d'experimentar la més lleu mortificació, el més lleu sentit de sotmissió, el més petit indici de coacció.

En aquest sentit, els seguidors de la burgesia i els defensors de partits de classe; els creients i els ateu; els materialistes i els idealistes, haurien d'haver de trobar en les institucions oficials de la República un ambient que no els fos ni remotament hostil.

El laïcisme, doncs, té de positiu, d'acceptable, de valuós, l'haver suprimit la coacció espiritual des del poder i el de crear un ambient disposat a valorar les coses d'una manera objectiva.

D'ací es dedueix lògicament que tot el que tendeixi a desvirtuar aquesta neutralitat, en els organismes estatals, envers les idees, porta, fatalment, una vulneració dels principis laicistes i, per consegüent, constitueix no sols una il·legalitat, sinó un abús i una manca de respecte als ciutadans que per aquest fet esdevenen ciutadans de segona classe.

La realitat

Ens ve a la mà un llibre de lectura adoptat pel Patronat Escolar de l'Ajuntament de Barcelona. Té per títol «El llibre dels

infants». L'autor és Joan Profifós, escolapi, l'editor, «Publicacions Calasàncies», i porta, encara, «Amb llicència eclesiàstica».

L'autor, per tal de remarcar la finalitat del seu llibre, posa en l'«Advertiment», entre altres coses, que «No cal pas dir, com totes les pàgines dels nostres llibres respiren pietat cristiana».

Si mirem l'índex, els capítols que fan referència a personatges bíblics, no hi escassegen. Tals són: Caim i Abel, Isaac, Josep, Moisès, Samuel, David, els tres nens de Babilònia, el nen Jesús i l'Àngel de la Guarda.

El contingut del text està ple d'un sectarisme a ultrança.

Qualsevol tema és aprofitat per a infiltrar en l'ànima dels nens un sentit confessional.

Si parla d'«Els dies de la setmana», trobem: «Demà és diumenge. El diumenge és el dia del repòs. Amb la mare i el pare ahirem a Missa i després a passejar».

Si es tracta d'una carta, llegim: «Té dos vestidets, una calaixereta per desar-los-hi i un llet amb un Sant Crist al capçal i tot».

Si el tema és «El dia», tampoc no se n'oblida, així no és estrany de trobar-hi: «Al matí, quan ha sortit el sol, em llevo. Reso, em senyo i em rento ben rentat». «A la nit, després de sopar, vaig al llit a dormir. I reso i em senyo».

Les flors tampoc no s'escapen d'aquesta dèria: «La ginesta és una flor que vol volar des de les cistelles guarnides fins a l'or de la Custòdia del Corpus i morir asfixiada per l'encens». «Les roses i els lliris volen emmirallar-se amb la Mare de Déu, la seva jardineria». «Totes les flors adoren Nostre Senyor i no els fa res morir damunt l'altar sant on reposa el bon Jesús».

Aquest estil, aquest contingut

(Passa a la pàg. 2)

Impressió parlamentària

(Sessió del 23 al 26 de maig)

La característica més acusada de la setmana ha estat la nota de solemnitat al voltant de l'aprovació definitiva de l'Estatut Interior de Catalunya en la sessió del dijous.

L'aprovació de la nostra llei fonamental marca una fita transcendental tanca, podríem dir, la primera etapa d'actuació del nostre primer Parlament. Era, doncs, cosa perfectament natural que, arribats en aquest punt, hom fes un breu parèntesi i considerés, en una sessió solemnitat i densa d'emoció, el camí realitzat per tal d'extreure'n les lliçons que un tal examen comporta i, d'acord amb el seu contingut, adoptar aquells bons propòsits que, millor puguin orientar l'actuació futura.

Hem de confessar, amb tot, que, llevats brevíssims moments, la sessió del dijous no tingué aquell to de sinceritat i d'emoció que era lògic d'esperar-ne. Els discursos, en general, foren grisos i monòtons i es reduïren gairebé tots a expressar la satisfacció, per una banda, per l'aprovació de l'Estatut, i la recança, per l'altra, que aquest Estatut, per les raons de tothom conegudes, no respongués a allò que els catalans teníem dret a desitjar.

La nota més bella, més serena, més activa i més humana, la posé el nostre company Serra Moret amb un dels seus magistrals discursos en el qual, amb gran bellesa de forma i elevació de conceptes, sabé condensar ben bé tota l'emoció de l'hora, tota la seva gravetat, tota la seva transcendència, tota la seva migradesa humana i tota la claror i la joia de la seva gran esperança. Fou espontàniament aplaudit per la Cambra i les tribunes.

Una nota ben emotiva la posé també el senyor Lloret, d'A. C. R.

Pel que fa als de la Lliga, aquests se'n sortiren amb un dels triatals estrabots a què ja ens tenen acostumats i votaren contra l'Estatut.

Les restants sessions de la setmana han estat dedicades, gairebé totalment, a la discussió aferrissada de la totalitat del projecte relatiu als contractes de conreu (resolució dels conflictes).

A la sessió del dimarts, una magnífica «llau» jurídica-melodramàtica del senyor Tries de Bes.

A la del dimecres, la rèplica senzilla i ingènua del diputat rabassaire senyor Riera. Aquesta donà lloc a una oportuna intervenció del company Serra Moret, de la qual es desprengué clarament que en tota la tramitació de gestions i negociacions anteriors a l'escat del conflicte l'Institut de Sant Isidre no havia pas jugat gens net. El testimoni del company Serra Moret que havia seguit el curs d'aquelles negociacions des del seu lloc de Conseller d'Economia, causà sensació, tant per la seva objectivitat com per la seva autoritat.

En la mateixa sessió, el company Comorera féu una impressionant defensa d'un vot particular de la nostra minoria a la totalitat del projecte. Recalcà novament, amb còpia d'arguments de pes els defectes i la injustícia bàsica del projecte, prengué a part, severament, el Conseller de Justícia i Dret, i assenyalà valentament les conseqüències i els perills inevitables, fatals, de l'aprovació de la Llei amb el seu esperit actual d'exclusió revoltant de la immensa majoria dels treballadors del camp.

Li contestà per la Comissió el senyor Cerezo, amb unes poques paraules insulses que no feren sinó revelar que ni havia llegit el projecte, ni el nostre vot particular, ni havia escoltat les raons del company Comorera.

Es curiós el que s'esdevé amb aquest projecte. L'Esquerra es limita a contestar als representants de Sant Isidre. Acti la seva tasca, naturalment, és fàcil; però pel que fa a les raons, als advertiments lleials i a les exhortacions desinteressades, o, millor dit, fundades en el propi interès que s'escacau ésser alhora el nostre i el dels treballadors del camp i el de la justícia; pel que fa a les nostres raons i advertiments, repetim, l'Esquerra, tot i que s'observa en molts dels seus components una íntima adhesió al nostre punt de vista, l'Esquerra es situa en una pla d'obstinació negativa que no sap com explicar i que defug molt inàbilment, per cert, d'explicar.

Per la seva banda, el senyor Comorera, copiosament al·ludit i requerit,

La setmana política

Continuant la història. - El traspàs de serveis. - El Conseller de Sanitat es decideix, per fi, a ocupar-se de sanitat

El grup dels 30, ampliat a 51, ha publicat un manifest interessant. Fixa la seva posició davant la C. N. T. monopolitzada per la F. A. I. i assenyalà el camí a seguir. Encerta en el diagnòstic i reincideix en el pecat que vol guarir en donar solucions.

Tota convivència dins la C. N. T. i amb la F. A. I., que és ja la mateixa cosa, és impossible. Les raons són clares i els 30 o 51 les esgronen com segueix:

1.º Porque contra la mayoría de militantes, y contra todos los sindicatos que se han manifestado en rebeldía frente a las inmoralidades sindicales, se dictó la expulsión, arrebatándoles todo derecho como trabajadores a pertenecer y a participar en la dirección del Sindicato.

2.º Porque se da pábulo a una política de persecución inquisitorial contra todos los obreros que no manifiestan sus simpatías con la F. A. I., con cuya organización se realiza una trabazón que resulta antisindicalista.

3.º Porque consideramos imposible la convivencia con quienes no reconocen ningún valor al Sindicato, y cifran toda su fuerza revolucionaria en la acción del terrorismo ejercida por los grupos.

4.º Porque lo mismo que se ha saboteado el acuerdo del Congreso extraordinario de constituir las Federaciones sindicales en industria, sabemos será siempre imposible realizar una tarea de superestructuración sindical de acuerdo con los intereses del proletariado.

5.º Porque es imposible mantener una administración limpia de los medios económicos que con sus cuotas suministran los obreros para sostener con esplendor todo su engranaje sindical.

Ben vist! Per haver-ho vist així fa cosa d'un any i tres mesos, i per haver-ho dit des de JUSTICIA SOCIAL i en aquesta mateixa sessió, Peiró, llavors director de Solidaridad Obrera i avui del 30 o 51, ens va tractar de «guardia civil», de «agente a sueldo de Maura».

Però, és tan evident que «la organització sindical, que es núcleo de resistencia i será núcleo de producción y distribución en el porvenir, ha quedado convertida, gracias a la gangrena doctrinal de quienes la orientan hoy, en guardia de grupos susceptibles de hacer el juego al capitalismo», que s'imposa la consigna «regeneración de la lucha de clases», que fer?

¿Lluitar dins la C. N. T. per a expulsar els faieros?

¿Desentendre's de la C. N. T. i crear una nova organització?

I els 30 o 51 opten per la segona solució i acorden «separarnos, hacer por nuestra cuenta la organización».

o no assisteix als debats o hi assisteix en qualitat d'hoste impassible i silenciós, llançat en un mutisme que a voltes té quelcom de taujà.

En el fons s'hi endevina, naturalment, un drama íntim del partit majoritari, que treu tota eflorescència als debats del Parlament i que tindrà, inexcusablement, tractant-se com es tracta «el punt neuràlgic del moviment

Molt bé. Quan ja fa més d'un any varem dir que «prou C. N. T.». Robusté, aleshores director de Solidaridad Obrera, els periòdics locals de Manresa, Badalona i altres llocs, aleshores faistes més o menys purs, i tots ells avui membres i òrgans dels 30 o 51, varen ofegar-me sota una al·lud d'injúries. Ara criden, com jo, «prou C. N. T.»...

Cal felicitar-se'n. Però, fora de la C. N. T., ¿com ha d'ésser la nova organització?

¿Una nova C. N. T.?

¿L'antitesi de la C. N. T.?

El dilema és resolt, pels 30 o 51, negativament. Val a dir, amb reincidència, que el lector ja haurà copsat en les paraules que més amunt hem subratllat.

Per una part afirmen que els sindicats «han de estar compuestos por trabajadores, con igualdad de derechos y deberes, sin distinción de ideas políticas». I per altra part sostenen que el sindicat és «el órgano de la producción, siendo apto e insustituible como tal en la función revolucionaria anticapitalista»; que «el sindicato debe estructurarse sobre la base de su propia naturaleza, de acuerdo con las funciones sociales y económicas que ha de cumplir, prescindiendo de ninguna otra ideología que no sea la suya propia»; que els sindicats «han de buscar las soluciones estrictamente económicas de carácter provisional, para impedir el fenómeno de represión política que determina el capitalismo en su agonía»; que van «a echar los cimientos de la sociedad justa del inmediato porvenir, de acuerdo con el sindicalismo revolucionario»; que volen «suprimir el sistema capitalista, suplantándolo por los organismos de clase» (únicament sindicats) i la desaparició «del Estado, por ser órgano político de una economía de privilegio».

Criden a tots els treballadors, prescindint de tota ideologia política. I, alhora, pretenen imposar-los una «ideología» determinada i exclusiva, una tàctica revolucionària cívica, una excepció del nou règim econòmic en oposició a la que tenen i propaguen grans zones del proletariat.

En front d'una política, en posen una altra.

Per una política, rebutgen tota altra, tan classista, tan legítima com la seva.

¿I així s'arribarà a la unitat, a la «regeneración sindical»?

De fet, els treballadors que creuen que en el pervindre els centres de producció i de distribució seran les Cooperatives, no podran escoltar la crida dels 30 o 51. Els que entenguin que els sindicats, instruments de lluita immediata contra el capitalisme per-

autènticament revolucionari a Catalunya, conseqüències desastroses i fatals.

A la sessió del divendres, nou vot particular de la Lliga i noves intervencions dels nostres companys que no tingueren tampoc la virtut de sacudir l'Esquerra del seu pernicioso somnolisme agrari imposat per no sabem quines forces misterioses.

deran la seva substància i per ser la seva raó d'èsser en un règim col·lectivista, tampoc. Els que atorguin un valor, almenys igual, a l'acció revolucionària en el camp polític i cooperatiu, tampoc. Els que no vegin les virtuts del «socialisme revolucionari», però frasis vergonyant del «comunisme libertari», tampoc.

«Que s'han pensat, doncs, els 30 o 51? Que l'experiència no serveix de res? Que els treballadors no tenen dos dits de front? Que es pot «continuar» la història sindical, com els antics polítics monàrquics que sempre continuaven la «història de Espanya»? Es perdre el temps.

L'han perdut els 30 o 51 mentre dirigien la C. N. T. L'han perdut els 30 o 51 que fa uns mesos encara eren faistes 100%. I el perden ara en predicar un retorn a les antigalles que el faisme 100% reinyndica pistola en mà.

No és això. Cal organitzar sindicats apolítics, filosòfics. En el fons i en la forma. En les paraules i en el contingut. En el gest i en la visió.

No val la pena sortir del faisme 100% per a caure a un faisme vergonyant, 99%!

L'anada del president de la Generalitat a Madrid, ha estat oportuna. El fracàs evident dels seus consellers en les gestions oficials per a activar el traspàs de serveis, fet homeopàticament, el feia necessari.

No creiem que fracassi. La posició de la minoria catalana a les Constituints és massa forta perquè no pugui ésser utilitzada en l'estira-afliuixa del traspàs i per a veure, sobretot, el silenciós sabotatge dels buròcrates espanyols.

Ens satisfarà l'èxit del viatge. La interinitat actual no pot ésser més perillosa. Tant per la República, com per Catalunya. És un psoocs massa llarg, la desmoralització de les forces populars més afectes a la República i a l'autonomia arribaria a les arrels mateixes, esgotant tot entusiasme i tot esperit de resistència contra la reacció encoratjada. Significaria, també, el fracàs, per incompetència estatal o tímidesa republicana, en la nova estructura política d'Espanya, ben caracteritzada per l'inici federal que és l'Estatut.

Hi ha un altre perill: el progressiu descens de la massa i l'envigoriment inevitable del catalanisme intransigent. Però el gros, car dificultaria enormement l'evolució política del proletariat, és l'assoliment integral d'una consciència de classe.

Aquestes raons són superiors a l'opinió, encertada o no, que inicialment tinguin els homes de Madrid dels homes de la Generalitat. Opinió que no ha de prevaldre, car seria absurd que una cosa tan subjectiva com aquesta pesés en les determinacions del govern central.

«Pel bé de la República i de Catalunya, demanem el traspàs immediat de tots els serveis!»

Llegim en els diaris que el senyor Dencàs ha opinat respecte a les condicions sanitàries de Barcelona.

Ens felicitem que el senyor Dencàs, conseller de Sanitat, comenci a pensar en les coses de Sanitat.

«Que duri!»

JOAN COMORERA

Conferència ajornada

Ha estat ajornada per a una data que serà anunciada oportunament, la conferència que el company Ardiaca havia de donar demà a la secció del Districte III sobre el tema: «¿Què pot ésser la Cooperativa General de consum de Barcelona?»

Perquè creiem...

Tot hom ha somniat a algun moment que durant l'imperi monàrquic, el poble — aquest sector heterogeni del país que s'interessava pels seus problemes, i que hom trobava en moviment des de les altures intel·lectuals fins a la pesombra enaridada de les mines — s'esberllava contínuament contra el mur d'un absolutisme astut, disfressat de liberalisme en certs moments, però sempre erecte i incommovible.

Què ha succeït? Una especia perllongada fins a atènyer un terç del segle, unita, deixa l'Europa entera, arran de l'Àfrica, cosina germana dels Balcans. La República, en realitat — prescindint del factor econòmic, primordial — era filla de l'anhel insatisfet d'aquest dissortat poble que volia un instrument modern de desenvolupament polític, sense el qual els seus esforços lliscaven sobre el mur absolutista sense ni tan sols escrostonar-lo.

Per això l'adveniment del règim novell suscità uns entusiasmes i una fervor tan profundament populars. Exactament, aquell poble delirant no sabia formular unes aspiracions sistemàtiques. De tot hi havia en les il·lusions contingudes. El 14 d'abril era una dolça nit de primavera en la qual cada ésser cercava, en les èteres regions esquitxades d'argentiu bellugadís, el seu estel. Tanmateix, per damunt d'aquests somnis i dintre els cors dels que així somniaven, hi havia una comuna reivindicació: hom desitjava que el règim nou, una vegada hagués arrasat aquell mur, facilités al poble endarrerit i desemparat els instruments del seu alliberament i l'ajudés activament i cordialment en la tasca feixuga de redreçar-se i retrobar-se.

Nosaltres, els socialistes, tot i creure que els treballadors han de forjar ells mateixos llur total emancipació, no creiem que aquests puguin, avui, abastar-la, si la República, si els organismes de la República no els ajuden com ells volien i com ells demanen encara amb un accent emocionant que no inés els acomodats impenitents poden deixar d'oír.

En el nostre país floreix esplendorosament la injustícia, s'estén

per dia més, i — sigui atzar, sigui complicitat deliberada — les autoritats que representen la República no actuen, en la major part dels casos, amb aquella equanimitat i amb aquell esperit de justícia igual que el poble havia somniat. D'arreu d'Espanya i de Catalunya ens arriben els ecos vibrants d'atropellaments impunes, de coaccions tolerades. El capital, escudat darrera el seu alt privilegi, juga amb el treball, amb el poble amb la dignitat d'aquell poble dissortat que un règim mediocre mantingué en l'abjecció fins ben entrat el segle present.

En un sentit fi de pobles i en mants indrets de grans ciutats, les il·lusions i el fervor d'ara fa dos anys es van atenuant, s'esmunyen lentament i al seu lloc — per malestruga — no hi queda cap nova bella esperança. Darrera les enceses paraules dels governants, ben sovint no s'albirava res sinó uns nobles propòsits que no van més enllà de la formulació. La realitat és avui trista i punyent. Hi ha uns drames de misèria que esborronen i es banqueteja, i s'obsequien senyoretetes cursis, i es despenen grans quantitats per motius fútils i sumptuaris, i pel món que travessen aquestes cursileries petit-burgeses viuen amb la gana a l'estómac i amb la desesperació al cor milers de republicans i socialistes, de comunistes i homes d'avençada que la reacció foragit de llur terra i de llur família i que hom no pot socórrer perquè encara espera alivi la misèria pròpia.

Si a aquesta penúria econòmica hom addiciona la inconsistència política de molts organismes i de mants homes de govern, haurem de creure que pel proletariat és arribada l'hora de preparar-se als combats decisius. Car, més esquerrans que els d'avui, no en tindrem de governants, quan aquests cedixin els llocs que ara ocupen. I si llur retirada coincideix amb la desillusió que hem assenyalat, amb la minva d'un fervor tan necessari per complir grans coses, ¿què ens poden reservar unes formacions governamentals de centre o de dreta, sinó l'acceleració del ritme d'indiferència i d'acomodament que avui es respira en molts indrets?

per Carlos Carques

LA U. S. C. ANES COMANDERES

Sort

El diumenge passat, en la nit de la diada de solenitat socialista. Gràcies a l'efort i entusiasme del company Antoni Morelló, Sort posseïx avui una Cooperativa que pot servir d'exemple acabat a tots els camperols de Catalunya. És de la línia que hem arribat a adquirir per la pràctica conscient de la Cooperativa de Consum de Sort de Pallars, que aquest és el seu nom, en pocs anys ha aconseguit acreditar els seus productes — formatges i mantega — arreu de Catalunya i necessàriament els obrers de les ciutats de consum donessin a aquesta admirable institució tot l'escalfor i tot el suport que es mereix per l'excel·lent qualitat dels seus productes i l'entusiasme i la fe que els seus dirigents han posat en la idea cooperativa i socialista.

A la cooperativa lletera funciona el Sindicat Agrícola, el president del qual és el company Morelló i ara, darrerament, aquest company ha aconseguit posar en peu una Cooperativa de consum de la qual tots esperen — i ben fundadament — grans beneficis pels paguesos que avui es troben explotats despietadament del gran nombre de botiguers que s'arreglern l'un al costat de l'altre pels carrers de Sort.

Per organitzar i posar en marxa aquesta Cooperativa, el Sindicat feu pujar, en qualitat de tècnic, el company Ardiaca el qual, diumenge passat, amb motiu de l'Assemblea que celebrava la Cooperativa lletera, exposà davant els camperols reunits els avantatges de l'acció cooperativa en el terreny del consum les explicacions clares del nostre company produïren forta impressió dintre els socis i tot fa esperar que dant breus dies la Cooperativa de consum de Sort serà una bella realitat i un exemple a imitar pels obrers dels altres pobles. Segons tenim entès un cop establitzada la Cooperativa instal·larà una sucursal a Esterrí d'Aneu i assegurant d'aquesta manera el proveïment de tots els paguesos del Pallars.

A la tarda es celebrà, a la Casa de la Vila, un miting socialista a què es veié força concorregut i en el qual parlaren els companys Ardiaca i Morelló exposant les doctrines socialistes i la posició de la U. S. C. davant els actuals problemes a Catalunya. Amb motiu d'aquest acte es pogué constatar una forta i general simpatia pel nostre partit, simpatia que fa preveure que dintre de poc la Secció de Sort serà un fet.

CORRESPONSAL

Es compleixen les lleis laiques?

(Vé de la pàgina 1)

tan dogmàtic com carrinçó, és servit als nens de les escoles del Patronat Escolar de l'Ajuntament de Barcelona.

Després d'això, cal preguntar-se:

Davant d'aquesta realitat, es compleixen a Barcelona les lleis laiques de la República?

I també: Si a les escoles oficials de l'Estat, on ha d'haver-hi un ambient de respecte als infants, segons les lleis actuals republicanes, existeixen aquests llibres, ¿per què s'ha lluitat tant per a aprovar la Llei de Congregacions religioses? ¿No creieu que les doctrines de les institucions religioses estan molt ben defensades per les escoles del Patronat Escolar?

ADOLF SIMO

De les lluites sindicals

Conxorxa entre la F. A. I. i la burgesia

En altres ocasions delatàrem ja el vergonyós contuberni que hi ha hagut entre els anarquistes que menen al seu gust els flequers afiliats al sindicat de l'Alimentació, i la burgesia del nostre país, per tal de fer fracassar les bases que impeden a la burgesia de poder esclavitzar els nostres companys de professió. Aquell comarç, aparentment inofensiu, les funestes conseqüències del qual, per als obrers flequers i per al públic en general nosaltres ja anunciàrem, ha tingut la seva realització aquestes darreres setmanes, amb motiu de la rebaixa en el preu del pa, imposada per la Comissió provincial d'Economia. Com és de suposar, al sol anunci de que per part de la secció d'Economia del govern civil de Barcelona s'anava a estudiar la possibilitat de rebaixar el preu del pa, els burgesos flequers, malgrat el gran benefici que reallitzaven — i que realitzen encara — s'esforçaren per tal de poder continuar fent-se rics a costa del públic. I un dels ressorts que tot seguit els nostres patrons posaren en joc, fou la secció de flequers del sindicat únic de l'Alimentació, dirigida per uns individus gairebé analfabets i que es titulen anarquistes cent per cent.

En virtut d'un acord secret, concertat entre els patrons flequers i els terribles anarquistes (sic), aquests últims, no pararen un moment anant pels llocs oficials — cosa que, segons ells tenen prohibida per la F. A. I. quan es tracta de la defensa dels interessos dels obrers — demanant que no es rebaixés el preu del pa, ja que si es rebaixava, els patrons no guanyarien prou per a poder complir les bases amb ells concertades uns dies abans. Pel que es veu, als llocs oficials s'adonaren de la trampa i no feren cabal dels vergonyosos precs dels hipòcrites que s'atrevelxen a donar-se ells mateixos el títol d'anarquistes rabiosos. Per la nos-

tra banda direm que ens avergonyiríem de pertànyer a una organització que tolera semblants immoralitats, i encara afegim l'estranyesa que ens causa el fet que homes d'una conducta moral inatacable com són els companys Serra, Sans, Guinovart, Garrusta, Vilaginé i Vilés, tolim actes tan repugnants com és el d'ajudar la burgesia a robar el públic. Han fet més encara els dirigents dels flequers de l'Alimentació. Fracassats en les seves gestions personals, trameteren unes notes als periòdics, per cert molt ben redactades, i redactades pels mateixos burgesos, amenaçant amb actituds de violència si els patrons, per causa de la rebaixa del pa, deixen de complir el que havien pactat. Això, fet en els moments en què els que governen recullen dades per tal de veure si d'ací uns dies es fa necessari augmentar novament el preu del pa, és molt significatiu i palesa ben a les clares la part que tingueren els burgesos en la publicació de les notes esmentades. Heus ací, doncs, les conseqüències derivades de la conxorxa anarquista-patronal: d'una banda els patrons, a la vegada que eludeixen complir allò legislatiu a favor dels assalariats s'asseguren un aliat — que si no es veles la trampa, podria ésser molt poderós — per poder realitzar grans beneficis a costa del públic barceloní.

A més d'ésser vergonyós el pacte que concertaren els dels sindicat dit únic, amb la burgesia, és en extrem perjudicial per als obrers que militem als rengles de la U. G. T. puix que els patrons s'obligaren a no donar feina a cap obrer que no fos del sindicat únic, declarant el pacte de la fam als que per repugnància als criminals procediments emprats per la F. A. I. s'apartaren d'aquesta organització.

I, aquí sí que es palesa de manera contundent la parcialitat de l'esquerra

Pels treballadors, el problema es presenta en uns termes força clars. Les esquerres burgeses difícilment podran ja realitzar el coratge d'aquella part del poble que s'ha sentit abandonat a ell mateix, sense haver trobat en la República, encarnada pels actuals governants, aquell gest cordial, aquella simpatia activa que l'havia de defensar contra les escames esbiaixades del món reaccionari. Per consegüent, els proletaris han de pensar que en els temps presents un fracàs de les esquerres, si no els troba preparats, és susceptible de conduir-nos a tots vers un confusióisme perillós, pròleg obligat de totes les situacions de força. I aquest reïtorn a foscos inoblidables no ha de produir-se i no es produirà.

Nosaltres tenim fe en els destins del treball, perquè creiem en el triomf pròxim de la consciència damunt la concupiscència. Perquè estem segur que els treballadors ja no tornaran al far niente moral remot, ni cauran ja més en les teles subtils dels hàbils caçadors d'ocells incautes. Perquè creiem en la fina sensibilitat i en l'afany d'alliberament dels proletaris. Perquè volem creure en les virtuts allionadores de l'exemple i ens sembla que el que ens ofereixen els paisos feixistitzats és prou frapant i eloqüent. Perquè sentim en la nostra sang i en l'aire que respirem el nou anhel de les multituds inquietes i un presentiment joïós ens alerta, anunciant-nos l'hora venturosa de la comprensió i de la unió efectiva. Perquè sabem que l'allau inquieta i àvida dels cors generosament ofrenats a la causa redemptora no es deturará fins que assolixi aquelles fites avançades que tots cobegem, com una etapa provisòria vers noves i més perfectes formes de convivència.

Perquè creiem i esperem en el miracle humà que tots i cadascú de nosaltres podem fer brollar dels esperits forts.

Perquè tenim una fe orba en l'infantament definitiu de la fraternitat proletària.

Perquè creiem i tenim fe en nosaltres.

CARLES CARQUES

MOVIMENT COOPERATIU

Notes sobre la Cooperació a la U. R. S. S.

(Acabament)

IV

c) Cooperació artesanal

Una altra forma de Cooperació molt vella en les tradicions del poble rus. Avui ha estat sistematitzada i desenvolupada pel Govern soviètic. Les cooperatives de consum són els clients naturals de les cooperatives artesanals. Darrerament, a mitjans de 1932, en virtut d'un decret governamental, les cooperatives artesanals han estat facultades a vendre al mercat lliure i a fixar els preus dels seus productes. Aquesta mesura, que comporta un estimul al guany, al negoci, ha estat dictada davant la manca que s'observava d'articles d'ús corrent que les grans fàbriques de l'Estat produïen en quantitat i quantitat molt inferiors a les exigències.

Organitzacions centrals de la Cooperació artesanal:

Vsekoopinsolius, Unió de Cooperatives de producció d'invalíds, amb 2.761 societats i 49.199 socis.

Vukopinsolius, Unió panucraniana de Cooperatives de producció d'invalíds, amb 800 societats i 10.950 socis.

Vsekolies, Unió panrusa de Cooperatives forestals, amb 1.008 societats i 124.175 societats.

Vsekopromsotius, Unió panrusa de Cooperatives artesanals, amb 8.442 societats i 867.351 socis.

Vukopromkreditsotius, Unió panucraniana de cooperatives artesanals, amb 3.500 societats i 205.000 socis.

V

d) Cooperació de vivenda

Hi ha dues formes de Cooperatives de vivenda: les que construeixen les vivendes pels seus socis i les que es limiten a administrar els edificis de l'Estat. Aquesta és la forma més generalitzada.

Organitzacions centrals:
Centrosotius, Unió Central de Societats Cooperatives d'habitació, amb 9.724 societats i 862.000 socis.
Ukrainsotius, Unió panucraniana de societats cooperatives d'habitació, amb 2.529 societats i 272.773 societats.

VI

ALTRES FORMES COOPERATIVES I LLURS ORGANITZACIONS CENTRALS

a) Cooperació bancària i de crèdit

Vsebank, Banc Panrus de la Cooperació. Capital, 30.000.000 rubles. La participació de les distintes formes de la Cooperació en aquest capital és la següent: Cooperació de Consum, 62,8 per 100; Cooperatives Agrícoles i de Crèdit rural, 25,1; Cooperatives artesanals, 10,9 per 100. Operacions anuals: 30.316.000 rubles.

Ukrainbank, Banc Ucranià de la Cooperació. Capital, 8.000 rubles. Operacions anuals, 9.294.738 rubles.

Transit Bank, Banc Cooperatiu de Transít, Riga. Creat per les organitzacions cooperatives bancàries, agrícoles i de consum per finançar el comerç exterior amb els països bàltics. Capital, 1.000.000 lliures esterlines.

Moscow Narodny Bank, Londres. Mateix objecte que l'anterior. Capital, 250.000 lliures esterlines. Operacions: 221.000 lliures.

b) Cooperació de llibreria i edició

Knigosotius, Societat Cooperativa d'Edició. Producció en 1929: 600 obres amb un tiratge total de 4 milions d'exemplars.

Knihospilla, Societat cooperativa ucraïniana d'edició i llibreria.

c) Cooperació d'Assegurances

Koopstrachsolius, Unió panrusa de Cooperatives d'Assegurança, amb 655 societats i 170.448 socis.

Koopstrach, Unió cooperativa panucraniana d'assegurances, amb 27.725 societats.

Un pas enrera

per E. F. LI.

He contemplat l'última assemblea extraordinària del C. A. D. C. I. Fou aquesta plantejada per a aprovar els nous estatuts de la Secció Permanent d'Organització i Treball, amb l'aprovació dels quals ha quedat desvirtuada tota la personalitat jurídica d'aquesta cèlula sindical, que avui passa a ésser tan sols una secció més del C. A. D. C. I., supeditada al Consell Directiu, controlador de totes les activitats de les seccions, com Mutualisme, Esports, Propaganda, Educació, etc., etc. Esplais propis i naturals que no es poden repugnar, puix que la seva finalitat pot ésser sempre estimulants educatius per a l'individu en els seus moments de repòs de la jornada.

Però essent el treball la primera lògica per a poder aconseguir les altres diversions que el C. A. D. C. I. ofereix i facilita als seus socis, no he pogut menys que esglaiar-me en veure supeditada la secció que ha de impulsar la reivindicació social, fita avengadora (finalitat pura de deure que no es desenrotlla amb puixança, per a poder complaure millor l'autonomia del nostre país) queda reduïda a la mateixa senzillesa d'una secció de Fotografia o d'Escacs. Es a dir: que a la Secció Permanent d'Organització i Treball del C. A. D. C. I., amb descendència del Consell Directiu, se li permetrà jugar un xic a progrés social, «amuser» a parlar-ne (per si exigís massa) amb el Consell Directiu, format per romàntics de la cambra fosca, per atletes distrets en la seva força física, viatjants fatigats de bones liquidacions, mutualistes perseverants com gota d'aigua, propagandistes de nacionalisme duaner (i pensar

que en una de les parets dels seus departaments hi ha en pedra marbre, cisellats, els mots de Marx: «Proletaris de tot el món, uniu-vos»), mentre estaran supeditades al criteri de totes aquestes activitats d'esbarjo, la concentració de reivindicació social que puguin presentar els dos companys d'Organització i Treball que el Consell Directiu concedeix en el seu si, a la Junta de Govern de la secció; segons els estatuts que foren aprovats en assemblea extraordinària el 26 de maig.

Perd, doncs, al meu entendre, una virtut de ressorgiment sindical per als dependents del Comerç i de la Indústria, la secció Permanent d'Organització i Treball del C. A. D. C. I., si no es va a una renovació de figures en les diferents seccions del Centre, que no ens demostrin una realització pura de reivindicació social per a la nostra classe, entre aquells socis afavorits i aferrats a ella amb la direcció del Centre per una rutina d'indiferència en què han viscut la major part dels socis d'aquell casal.

Això és el que adreço al Consell Directiu: Què heu fet? Solament portar-nos a manifestacions de reivindicació patriòtica del braç de la burgesia.

Però l'autonomia és donada, i és l'hora de situar-nos. Si, som catalans. A mi ningú no em nega la nissaga. Fill de la Costa Brava i espigat a l'Alt Empordà, sa'urat de tramuntana alliberadora, saborejador de flaireiros i rústegues pinedes penya-segades davant del mar blau i magnífic, on s'esberlien espumoses ones... Qui em nega la nissaga?

Perdoneu, lector, les meves divagacions, puix que encara estic sota l'ombra negra de la fita enrera que vaig veure perdre, de vida sindical, en el C. A. D. C. I. durant l'assemblea extraordinària del 26 de maig. En mig de l'escàndol discutim amb el veí desconegut de la cadira del costat, i m'acusava que gesticulava com si fos «delegat de Madrid», i darrera meu escoltava un altre que em deia: «La «mesa» està jugant amb espasa de dos fils que la destroça sagnantment», i el meu amic Clotet, president d'aquella taula (nascut en el meu país), feia esforços sobrenaturals per definir-se als escamots que vingueren, deixant la tasca de les comarques, i als escamots de socis antics a qui fou dit que se'ls volia prendre quelcom, però junts no deixaren parlar a ningú; fou la seva teoria que calia aprovar en bloc els estatuts, que supeditava al criteri de l'assemblea el Consell Directiu.

I no hi havia altre remei que supeditar-se a l'aprovació sense discussió, puix que el Consell Directiu en assemblea magna que la del 26 de maig havia aprovat uns reglaments generals del Centre que no permetien cap discussió que pogués donar un altre viratge a la voluntat d'uns vells administradors del C. A. D. C. I., perseverants com àcars parasitaris.

Sols resta, doncs, l'esperança alliberadora de donar a cada secció homes d'entusiasme social pur o bé lluitar perquè els que hi ha s'estructurin amb posicions més favorables per a la nostra classe.

La causa social tard o d'hora ha de rendir-nos el fruit.

El desengany del proletariat

Es dolorós confessar-ho. Però ens hem d'atènyer a les realitats, si volem ésser sincers. I per aquesta sinceritat i davant la realitat trista, hem d'afirmar que les masses treballadores han sofert, estan sofrint, un desengany funest i perillós. El desengany de constatar com aquells inalienables drets al treball i per tant, a la vida, que tenen tots els éssers humans, són oblidats, són bandejats, són escarnits, per aquells homes que en època no llunyana els posaven a la base dels seus programes polític-socials i els alçaven al vent, com a bandera de reivindicació humana i eren considerats com a premisses ineludibles, indispensables, per a l'establiment d'una progressiva justícia social. Són molts els obrers que guarden curosament, aquells programes, aquells manifestos i aquelles proclames enlluernadores que ho havien d'arranjar tot, que ho havien de resoldre tot, que havien d'ensorrar les criminals prerrogatives burgeses i havien de millorar la sort dels treballadors, tot esperant una avinentesa propícia — que potser no es farà esperar gaire per a llançar-los a la cara dels que els ensarronaren. Quants i quants obrers d'anima senzilla i sense complicacions, no havien entrevistat a través de les paraules engrescadores, de les afirmacions mitinesques, una Catalunya convertida en un nou Eldorado! Quants i quants treballadors honrats, electritzats per les màgiques flamarades dels discursos de taumaturgs embalatats, per les paraules fortes, gruixudes i contundents, no havien arribat a somniar en una Arcàdia feliç! Quants i quants esclaus arborats per les oracions enceses dels «apòstols» de l'obrerisme, encegats per l'afany llur de veure convertides en realitats, les pròpies aspiracions i els propis desigs, no havien cregut trobar-se al dintell del paradís terrenal!

El Dorado, Arcàdia, Paradís... ¡que en sou de lluny encara!

Quin error, quin desengany tan cruel! Allò era la fantasia desbocada d'uns homes que sabien que no complirien les seves promeses... Allò era la fantasia. Els treballadors no veïren que el que cercaven era una transformació política, mai una transformació social. Aquest fou el seu error: creure que l'emancipació dels treballadors l'havien de realitzar els capitalistes. Allò foren les promeses. Les realitats... les realitats són totalment distintes. S'han fet moltes lleis. S'ha escrit molta lletra. S'ha creat una legislació social respectable. S'han concedit, teòricament, almenys, determinats avantatges als treballadors. Als treballadors... que treballen. Als altres, als que no treballen, se'ls concedeix el dret de viure penjats a l'esquena de familiars i amics, endutant-se fins al coll o esgotant els recursos de les cooperatives. Se'ls tolera, fent la vista grossa, que omplin carrers i places demanant almoïna, creant un problema de mendicitat, que alguns voldrien resoldre amb mesures de beneficència i fins i tot d'ordre públic. Es permet que el ja prou formidable exercici de dia en dia els seus contingents. Es permet que les noves generacions neixin, creixin i es desenrotllin en un ambient precari i dissolvent. Que grans masses d'homes joves, habituant-se al no

fer res, és degradin i s'embruteixin en la ruada de vicis que engendra l'oci. Que en els cors de l'oprimint s'hi covin agre afany de liquidar els seus odís amb una venjança terrible i exemplar...

El que no es permet és que els treballadors millorin la seva sort — la seva dissort, hem de dir — atacant el mal per la seva base. El que no es vol permetre és l'extirpació del membre corromput, gangrenat — el capitalisme — de la societat actual amb estris quirúrgics. N'hi ha ben bé prou amb l'aplicació de cataplasmes inoperants. Volem curar l'asma capitalista condemnant l'obrerisme a la tuberculosi. I la conseqüència directa d'aquesta tràgica situació és que avui la classe obrera, desenganyada, convençuda que cometé un error imperdonable en prestar suport als que l'han traïda, es disposa a adoptar una posició d'amargada indiferència en front dels homes de bona voluntat que malden per a millorar la seva situació. L'error d'haver confiat a cegues amb qui no mereixia evidentment la seva confiança, el volen expiar amb l'error de negar el més petit crèdit a qui se'n fa mereixedor. Es tomben d'espatlles. No volen saber res. L'abstencionisme va prenent cos.

I és davant aquest greu perill que tots hem de reaccionar. Hem de posar

JOSEP MIRET

Federació Comarcal de Barcelona

El proper dimarts, dia 5 a les 10 de la vetlla, es reunirà en sessió ordinària el Consell Central de la F. C. de Barcelona, per a discutir el següent ordre del dia: I Lectura i aprovació de l'acta de la reunió anterior. II Actuació de la Junta Executiva. III Proposicions i preguntes.

Els companys que formen part de les Comissions són pregats de presentar-se a dos quarts de deu, d'aquell dia per a tractar d'affers que els interessin.

Cooperativa de construcció a Granollers

A Granollers, l'Ajuntament ha tret a pública subhasta la construcció d'una claveguera, al tipus de 60.800 pessetes, a la qual han concorregut bon nombre de contractistes de la capital i de Granollers, entre aquests, la Cooperativa de Construcció «La Compeidora», recentment constituïda per obrers del ram de la construcció. Celebrat l'acte de la subhasta, ha estat aquesta adjudicada a l'esmentada Cooperativa al tipus de 33.800 pessetes.

Ens és grat fer pública aquesta nova, que evidencia com el moviment cooperativista va estenent-se en el seu aspecte de la producció i donar l'embornada als exemplars obrers granollersins, bo i comminant-los a seguir amb entusiasme el camí d'alliberació que s'han emprés.

CINEMA

Els films soviètics

A París han estat prohibits els dos films soviètics més recents: «El contra-plà» i «La joventut comunista i la electrificació», relatius, el primer a la gran indústria enclavada a les vores del Dnieper i el segon a l'electricitat i la seva aplicació a les indústries. Dos documentals que esperem amb interès.

«Mèxic», el film del director rus Sergi Eisenstein, rodat per ordre del govern mexicà per tal de demostrar que certes acusacions contingudes en algunes produccions americanes són absurdes i falses, ja comença a ésser vell de tant projectar-se. A Espanya, però, no hi ha ningú que l'hagi pogut veure. I el que triguem...

Crèdit i Previsió

SOCIETAT COOPERATIVA
Corts, 678, 1.ª. Tel. 16871

L'objecte de la Societat es practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió suprimint el lucre en aquestes activitats

Acte civil

Dissabte passat, dia 27 de maig, el company Lluís Valls Ginetnet, de la secció de Sans i Hostafrancs, va contraure matrimoni civilment amb Teresa Calvo Solsona. Adreçem la nostra cordial enhorabona al novell matrimoni, al qual desitgem to'a mena de felicitats.

Els sense feina

Segons les estadístiques publicades recentment per l'Oficina Nacional Alemana d'Estadística, el nombre total d'obrers sense feina al món era de vint-i-vuit milions a la fi de l'any 1932, sense comptar els que pugui haver als països tropicals productors de primeres matèries.

Si tenim en compte que de cada obrer sense feina depèn, per terme mig, una altra persona, arribem a la conclusió que prop de seixanta milions de persones no perceben un sou, del qual normalment viuen.

A Amèrica, 26'4 % dels obrers estan sense feina, això és 9'7 de la població total, o 19'4 % si per cada obrer en atur forçós comptem una persona dependent.

L'atur forçós ha augmentat als Estats Units de 25 % durant el darrer any.

A Alemanya hi ha hagut un augment de 22 % i així actualment, un 21 % de la població obrera es troba en atur forçós.

A la Gran Bretanya hi ha 13'3 % d'obrers sense feina. A la Gran Bretanya, contràriament al que ha succeït als Estats Units i a Alemanya, no hi ha hagut un gran augment de sense feina durant el darrer any.

A Àustria, Dinamarca, Holanda, Txecoslovàquia i Canadà tenen, aproximadament, el mateix percentatge d'obrers sense feina que té la Gran Bretanya.

A Bèlgica, Finlàndia, França, Itàlia, Noruega, Suècia i Suïssa el percentatge d'obrers en atur forçós és inferior al 8 %.

Secció de Barcelona vella

El Consell Directiu de la Secció, en reunió llur del dia 19 del mes que som, va acordar donar de baixa per no complir amb llurs deures l'individu Antoni Folch i Pàmies. Aquest individu, ja no va pagar el carnet quan va ingressar a la Secció del districte II. Pel C. D. de la Secció Barcelona Vella, Secretari, Satué.

Perruquera a domicili

Tallar i ondular . 1'50 Ptes.
Tallar 0'75 "

Escriure a P. Iglésias, 32, 2.ª 1.ª
Telèfon 23169 - Barcelona

Cooperativa Obrera d'Arts Gràfiques

Impresos comercials
i de fantasia
Edicions - Reillogatges
Llibres ratllats
Cartonatges per a fotografies

Roselló, 84 Telèfon 35490
(entre Barrell i Viladomat) Barcelona

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Trimestre. . . 2'50 ptes.
Semestre. . . 4'50 "
Any 8'00 "

JUSTICIA SOCIAL

Redacció i Administració:
Portaferriusa, 30, pral.
BARCELONA

Unió Socialista de Catalunya

COMITÈ EXECUTIU

A LES SECCIONS

REFERENDUM SOBRE EL SISTEMA ELECTORAL

Aquest Comitè, en virtut de l'acord del II Congrés general de la U. S. C., sotmet avui a referèndum de les Seccions el sistema electoral que ha de figurar en el nostre programa mínim.

Les Seccions han de decidir-se en si o en no per un dels dos següents sistemes:

I. Sistema d'elecció majoritari amb representació proporcional de les minorïes per llistes de partits.

II. Sistema proporcional pur. Les Seccions hauran de convocar ràpidament Assemblea extraordinària a fi de decidir sobre aquesta dos punts i abans del dia 30 de juny han d'obrir en poder d'aquest Comitè les còpies de les actes certificades pel Secretari de la respectiva Secció, en les quals consti l'acord i el nombre de vots en pro i en contra pel qual fou pres.

ACTES DE PROPAGANDA AGRARIA

Amb motiu de la discussió al Parlament de Catalunya del projecte de llei de conreus agrícoles, és necessari realitzar per tot Catalunya una amplitíssima campanya de difusió del programa agrari i de la posició de la U. S. C. davant l'esmentat projecte. Tota els camperols de Catalunya han de rebre dels homes de la U. S. C. la consigna a seguir en aquest moment decisiu en la vida de la classe obrera del camp català.

A tal fi, aquest Comitè s'adreça a totes les Seccions per tal que organitzin a les localitats respectives actes de propaganda agrària, comunicant següentment a la Secretaria el dia i hora de l'acte per tal de designar l'orador que junt amb els elements locals interpretarà el criteri de la U. S. C.

JOAN COMORERA
Secretari general

Andreu Nin a Barcelona, en llibertat

Per les noves que ens ha tramès el nostre amic, tenim el goig de poder anunciar als nostres lectors que—resolt de moment el seu procés—dimarts va sortir d'Algecires, cap a Madrid, acompanyat de la seva muller i filles, i probablement quan apareguin aquestes ratlles serà ja altra vegada a Barcelona.

Sap el camarada Andreu Nin tot allò que els diputats de la U. S. C. han fet per aconseguir la seva llibertat. No hem de dir-li, doncs, quin és el nostre goig i el de tots els socialistes catalans de tenir-lo altra vegada entre nosaltres.

LUTER HA VENÇUT CERTAMENT LA SERVITUD DE LA «DEVOCIÓ» PERQUE EN EL SEU LLOC HA POSAT LA SERVITUD DE LA «CONVICCIÓ». HA ROMPUT LA FE EN L'AUTORITAT PERQUE HA RESTAURAT L'AUTORITAT DE LA FE. HA TRANSFORMAT ELS CLERGUES EN LAICS PERQUE HA TRANSFORMAT ELS LAICS EN CLERGUES. HA EMANCIPAT EL COS DE LES CADENES PERQUE HA POSAT EL COR EN LES CADENES.

KARL MARX

Penya U. S. C. d'Escacs

Demà, diumenge, a les quatre en punt de la tarda es celebraran les següents partides:

Comorera-Vilella.
Belgas-Santasusagna.
Puig-Vilanova.
Roca-Quintana.
Barunet-Busto.
Ferrete-J. Puig.
Capdevila-Blanquer.
Ruill-Virgili.

Es prega a tots els concursants al torneig, tinguin la màxima puntualitat.

A més preguem també als dits concursants que llegeixin el reglament exposat a la sala-café de l'estatge central de la U. S. C. (Portaferriusa, 30, principal).

El projecte de Llei de contractes de conreu

Examen crític del seu articulat

La manca del principi bàsic que al nostre entendre havia de servir per a bastir la llei o sigui l'acceptació d'un criteri amplíssim i sense excepcions, que assegurés al camperol l'estabilitat a la terra, ha obligat el legislador a omplir la llei de requisits, molts d'ells d'interpretació dubtosa i gairebé sempre convertits en obligacions a complir per part de l'arrendatari.

Naturalment que l'arrendatari ha de tenir obligacions i ha de complir-les, però aquestes han d'ésser les peculiars, sense descendir a petiteses, que el sol fet de consignar-les en la llei són vexatòries per a ell. És necessari solucionar el problema existent al camp per les vies legals i, per tant, jurídicament, responen a l'estat de consciència creat i tenint en compte que ha d'anar-se a l'emancipació del treballador del camp com a mesura justa de dignificació humana.

Per arribar a aquest fi, és necessari prescindir, en molts casos, d'allò tradicionalment acceptat, anant a la renovació dels usos i costums, els quals han arribat a la categoria de tals, no pas en virtut de fets lliures, sinó per l'acceptació forçada d'obligacions imposades sempre pels propietaris, gelosos dels seus pretesos drets. No es pot negar el fet que l'ordre fins ara subsistent sofreix una profunda mutació i en anar-se desprent del passat i en modificar les nostres condicions econòmiques, estem en presència d'una nova societat econòmica que obliga a una diferent estructuració i organització de la nostra vida i de les nostres institucions.

La màxima sanció per a l'arrendatari, és el poder-lo obligar a deixar la terra que treballa, quan aquest fet es produeix contra la seva voluntat. Perquè per a un arrendatari, el no tenir terra per a conrear, significa la misèria, la negació dels elements indispensables per viure, la fam per a ell i els seus. Un vertader atemptat, per tant, a un dels principis més elementals: el del dret a la vida. En canvi, quedar-se el propietari sense arrendatari, el màxim que per a ell significa, és una petita estorció en els seus afers

potser amb una certa minva en les seves rendes. Però el propietari trobarà immediatament un nou arrendatari que conrei o mení les seves terres, i, en cas que no fos així, li sobriarien braços a jornal per a conrear-la; i pot, d'aquesta manera, esperar el temps que li calgui per a trobar un arrendatari al seu gust. En canvi, quan és a l'inrevés, l'arrendatari es troba en la necessitat absoluta d'obtenir terra per a treballar i no pot esperar, com el propietari, el temps que vulgui, perquè no disposa de mitjans. I no pot tampoc refiar-se de fer jornals, perquè a part de l'any es trobarà en atur forçós. I l'haver de subvenir les primeríssimes necessitats, és cosa que no admet espera.

Cal, doncs, mesurar les conseqüències, ben diverses per cert, a que porta la rescissió dels contractes de conreu i no es pot negligir tenir-les ben presents en establir, per mitjà de la llei, les obligacions d'uns i altres i les sancions corresponents en cas d'incompliment. Mentre el conreador tingui bona cura de l'explotació de la terra, pagui el preu legal d'arrendament i avisi al propietari de les perturbacions produïdes a la propietat per tercera persona, ha de tenir la garantia i seguretat de que no podrà el contracte ésser resolt i, per tant, no se'l podrà obligar a abandonar la terra.

No sembla altra cosa, en el decurs de l'articulat de la llei, sinó que plana damunt el legislador una preocupació constant: la de salvaguardar únicament i exclusivament els interessos del propietari. I, naturalment, això el fa caure en manifestes injustícies. En efecte, en l'article 22 del projecte, es diu: L'incompliment, per un dels interessats, d'obligacions contractuals o legals, del contracte de conreu, donarà dret a l'altre que hagi complert les que li corresponen, a demanar la resolució del contracte». És a dir, atenent-nos a la lletra de la llei, si el conreador incompleix alguna de les obligacions, el propietari pot demanar la resolució del contracte. I si les incompleix el propietari, l'arrendatari pot demanar també

la resolució del contracte. Per tant, d'una manera i altra, la penalitat recau sobre l'arrendatari. Tanmateix, es vol atenuar el mal efecte, i per això més endavant es diu (art. 25) que encara que procedeixi la resolució del contracte instada pel propietari, ateses les circumstàncies es podrà, discrecionalment, substituir la resolució del contracte per l'abonament de danys i perjudicis.

Diguem, de passada, per no entrar en massa detall, que els casos d'incompliment per part del conreador, són nombrosos i detallats a la llei (vegi's, entre altres, l'article 22) i aquests hauran d'augmentar-se encara amb les obligacions contretes en virtut dels pactes lliurement estipulats que permet la llei. Els casos, doncs, d'incompliment, amb una mica de ti-vantor en les relacions entre el propietari i l'arrendatari, poden esdevenir un cau de conflictes i plets. Entre aquests casos hi figuren mancar greument a la consideració i respecte deguts al propietari o al seu representant; provocar conflictes als altres conreadors o propietaris; infidelitat en el còmput de la quota part; abús de confiança per part del conreador, etc. En vista d'això, hom es fa la següent reflexió: Si aquests casos ocorreguessin en la vida normal, entre persones que no fossin propietari i arrendatari, mitjans hi ha i penalitats té la llei establertes per a corregir-ho; i en cap cas la sanció és tan greu com la que disposa el projecte de llei, que és, a més, del que disposen les lleis penals, l'abandonament de la terra.

Per això, ateses les consideracions al principi exposades, ens preguntem: Per quin motiu aquest tracte desigual i desfavorable per al conreador? Si es vol fer del treballador del camp una persona inferior i sumissa que estigui sempre sotmesa als capricis del propietari, el projecte de llei ens sembla encertat i admirable. Per als que lluitem per l'emancipació, dignificació i humanització de tot el proletariat, el projecte de llei ens sembla detestable.

CARLES BATALLA

Fulls de viatge

L'interior d'Espanya és trist i pobre. Això fa que què entrem a la capital de l'Estat, el modern Madrid, cregueu veure visions.

Realment sorprèn al viatger aquest contrast violent que significa recórrer quilòmetres i quilòmetres de terra poc habitada i erma i, sobtadament, trobar-se al bell mig d'una gran i magnífica urbs que, el mateix que totes les urbs populoses, enclou la màxima opulència i la màxima misèria.

Per això, quan avui he llegit la premsa, còmodament recolzat al divà del café cèntric, i he retrobat l'ambient diutadà que m'és familiar, i he oït les converses fàcils i els acudits estúpids de la «tertúlia» i de la «penya», el meu pensament ha volat cap a aquells camps silenciosos i tristos que comencen a les mateixes portes de Madrid i s'estenen fins els litorals peninsulars; ha volat cap a aquells pobles grisos i miserables, els habitants dels quals sols tenen la dèria de fugir, d'emigrar-ne; ha volat cap a aquelles carrinclones i submisses captaletes de «provincias», on encara predomina la mentalitat democràtica (?) medieval, potser influenciades per un embaf de meravellous palaus nobles, castells feudals i temples gòtics. I, naturalment, també ha volat cap a aquells fermes i obscurs grups d'escollits ciutadans que, a desgrat de llur humilitat saben ésser conscients dels seus drets i dels seus deures, omplint-se el cor d'uns ideals i d'uns afanys nobles, treballant aferrissadament per a assolir-los.

La gran majoria d'aquests parroquians que cada dia, a la mateixa hora, vénen a aquest café amable i consueixen el seu «express» parlant i gament de política, de toros, d'esport o de faldilles, i que somriuen o s'indignen quan llegeixen que a tal poble de tal «provincia» — generalment mallorquina o extremenya — ha calgut fer-hi

una concentració de força per a calmar els esperits; que en tal altre ha estat atacat violentament un poderós i destorçat terratenent, que a tal altre ha estat penyorat un rector llengut, no saben ni volen saber res de la gran tragèdia vergonyosa que s'amaga entre els blats i les llars de la seva terra.

Ah! però, eixiu del café i comenceu a deixar les grans avingudes amb els seus comerços i vivendes esplèndides, el seu tràfec enlluernador i trepidant, i enfonseu-vos pels carrers i carrerons tortuosos i humils i aviat trobareu esquitosos d'aquell drama exterior, d'aquella misèria ancestral. I «fatalem», trobareu, també, aquell nucli de ciutadans esquerres i rebells, somniadors i generosos, agosarats i decidits, que sota la disciplina admirable del gran Partit de classe, viuen alerta, vigilant gelosament per la dignitat i la seguretat dels seus afiliats i per tots aquells homes de bona voluntat que els allarguen la mà i demanen el seu recolzament. Trobareu la Casa del Poble, remorosa i vibrant, acollidora per a infants, ha sofert i sofreix molt.

Castella, amb tota la seva brillant història de reis i de prínceps, de nobles i de senyors, de grans cavallers, de grans militars i de grans bisbes de

Tota aquesta gentada magnífica que té la seva rica tomba sota les voltes afiligranades de les catedrals i monestirs, que duien noms pomposos i ostentaven títols i privilegis a dojo, ben poca cosa va fer, segons es veu, per al seu país, per als seus germans ni per als altres homes i països que van anar a conquerir.

Castella, «aquella» Castella dels famosos «tercios», fou una tràgica ficció. La d'ara, que és la veritable, la que realment ha estat sempre, empena per uns nuclis proletaris organitzats i disciplinats que no es resignen a viure d'històries de monuments artístics i de records, està fent un esforç enorme per a llevar-se del damunt tot el pestilent llot que els vandàlics prínceps primers, els deshonrats cacsos polítics després, han anat abocant damunt d'ella, entelant-li els ulls i tapant-li la boca perquè no vells clar ni tingüés veu ni esma per a repudiar enèrgicament el tracte omníni de vasalls, vergonyosament i brutalment sotmesos, amb que els afavoriren — «graciosament», això sí —, des de Ferran i Isabel fins al cinic Alfons de Borbó.

E. VOLUTIU

Unió Socialista de Catalunya

Mitings i Conferències

AVUI

Conferència del company Audvert a la Secció del Districte VIII, Montmany, 24.
Tema: «Geofísica».

DEMA

Conferència del company Ardiaca al Cinema Catalunya, de Tremp.
Tema: «El Socialisme a la Conca de Tremp».

Conferència del company Comorera a Agramunt, a les dues de la tarda.
Tema: «El problema agrari a Catalunya».

Conferència del company Comorera a Ciutadilla, a les set de la tarda.
Tema: «El problema agrari a Catalunya».

Juny, 10.—Conferència del company Joan Comorera, a Tona.
Tema: «La qüestió Agrària».

Juny, 17.—Conferència del company Joan Comorera a la Casa del Poble de Sitges, a les 9 de la vetlla.
Tema: «Organització sindical».

Convocatòria Secció del Clot

Assembles per a demà, diumenge, a les onze del matí.

Ordre del dia

- I.—Lectura de l'acta anterior.
- II.—Aprovació dels Estats generals de comptes.
- III.—Referèndum sistema electoral.
- IV.—Proposicions.

JUSTICIA SOCIAL

CORREU ADMINISTRATIU

Francesc Vime de Cintadilla, gir 40—
Isidre Flamarich, gir 5—
J. Puig de Tarragona, gir 10—
Cooperativa de Falset, gir 20—
Donatuu
E. Mira 1.074—

EL MOMENT COOPERATIU DE CONSUM REPRESENTA LA FORÇA POPULAR MES PODEROSA QUE EXISTEIX AL MON.

SI TOTS ELS TREBALLADORS COMPREGUÉSSEM LLURS INTERESSES, INGRESSARIEM AL MOVIMENT COOPERATIU, L'UNIC CAPAC DE SALVAR LA HUMANITAT DE LA SITUACIÓ EN QUE EL CAPITALISME L'HA CONDUTIT.

LOUIS BERTRAND

Joventut Socialista de Catalunya

CURSET D'ECONOMIA

TERCERA LLIÇÓ: DIMARTS, DIA 5

Dimarts, a dos quarts de vuit del vespre, tindrà lloc la tercera de les conferències d'aquest curs, la qual anirà a càrrec del company R. Folch i Capdevila, que tractarà del tema «Capital plus-vàlua, interès renda».

Organitzat per la Joventut Socialista de Catalunya.

Organitzat per la Joventut Socialista de Catalunya.

Acción Cooperatista

Organ de la Federació de Cooperatives de Catalunya

S'ocupa dels problemes del progrés de la Cooperació a la nostra terra i als altres països i en general de tots els sistemes econòmics que tendeixen a la col·lectivització de la riquesa nacional. És, doncs, un document indispensable d'estudi i informació per a tots aquells que s'interessen pels problemes del Socialisme.

SUBSCRIBIU-VOS A

Acción Cooperatista

Redacció i Administració:
Aurora, 11 bis - BARCELONA

Cooperativa Obrera d'Arts Gràfiques

Bar Cerveseria "La Polsaguera"

"Casa Quimet"

Menjars casolans esplèndidament servits a preus sumament econòmics. Excel·lent degustació de cervesa amb les seves corresponents tapes. ESMERAT servei en tota mena d'aperitius, licors, café, xocolata, etc. Estació i sala d'espera de la línia d'Autocars de Martorell "La Polsaguera"

RONDA UNIVERSITAT, 5
TEL. 11726

NOTA: Als afiliats de la U. S. C. se'ls farà un descompte del 10 %, mitjançant la presentació del carnet.